

[Kjær Rasmussen.]

samfund. For os er der derfor ingen tvivl om, at den bedste socialpolitik ville være en sådan, der helt ændrede menneskenes tilværelse på den måde, at tryghedsfølelse, fællesskabsfølelse og tolerance blev sat i højsædet. Det nuværende system, som er bygget på griskhed og egennytte, vil ikke kunne løse de socialpolitiske problemer, fordi systemet i virkeligheden og dybest set anser socialpolitikken for at være en ambulancetjeneste, man for skams skyld må påtage sig.

Kai Moltke: Det er jo muligt, at man somme tider er lidt for følsom, når man tænker på fortiden, men som gammel koncentrationslejr fange kan jeg ikke lade være med, når jeg tænker på atmosfæren under denne debat, at spørge, om det ikke hovedsagelig er en slags gaskammerfilosofi, som her kommer til udvikling.

Det overrasker mig, at man her stiller en forespørgsel om regeringens hensigter på en lang række punkter, og at det nu næsten lader til, at nysgerrigheden for at indhøste viden på dette punkt ikke præger netop den side af salen — hvad antallet af tilhørere angår — som har stillet denne forespørgsel. Man vil altså godt give regeringen ordet, men at være til stede i salen og høre, hvad regeringen og regeringspartierne mener, lader ærlig talt til at have yderst minimal interesse.

Hvis jeg havde skullet stille forventninger til et reformprogram, ville jeg have fundet det rimeligere, om der her havde været fremsat et forslag til folketingsbeslutning om konkrete punkter, fordi det, som i denne forbindelse har interesse, er: hvad vil tingets største oppositionsparti her og nu i den foreliggende situation, hvad vil man selv? Det kan jo ikke opklares ved, at vi får at vide, hvad regeringen vil, og jeg kan dog ikke antage, at alle de medlemmer af den socialdemokratiske gruppe, der er fraværende fra salen, i øjeblikket er beskæftiget med at udarbejde deres alternative og konkrete forslag. Var det så vel, så var vi virkelig i en lykkelig situation her i salen.

Dernæst nogle principielle betragtninger. Der er jo en hel række spørgsmål fremme her under debatten, som jeg ikke skal spille tingets eller tingets få tilstedeværende med-

lemmers tid med at gennemgå i enkeltheder. Hvordan vil jeg bedømme denne forespørgsel? Jeg er selvfølgelig yderst velvillig stemt med hensyn til at støtte de fleste af de punkter, som her er draget frem. Men én ting er jeg nysgerrig efter: det er at se disse principielle punkter omformet til konkrete forslag fra socialdemokratiets side; det vil gøre det lettere at tage en klar stilling til de problemer, som her rejses. For man får jo let den fornemmelse, at da forespørgerne indgav deres forespørgsel, kom de ved en fejltagelse til i stedet for at indlevere socialdemokratiets langsigtede fremtidsprogram og fik det trykt i et manuskript som en forespørgsel til socialministeren.

Det er godt at have et program, og det er godt, man prøver at formulere nogle punkter, men alligevel er der nogle spørgsmål, som jeg kunne ønske uddybet. Betyder dette en tilbagevenden til ITP-systemet, hvor man regulerer pensionerne sådan, at de, som havde meget, også fremtidig skal have meget i forhold til dem, som livet igennem levede under trænge vilkår på en tid, hvor uddannelse og adgangsmuligheder til bedre lønnet erhverv var ulige? Det spørgsmål kunne jeg ønske at få besvaret af den socialdemokratiske ordfører.

Der er også et par andre ting. Man siger, at med start i 1970 gennemføres over 8 år en 50 pct.s forhøjelse af pensionerne. 8 år er lang tid, men det ville i alle tilfælde være rart at vide: betyder det, at man hvert år skal forhøje pensionerne med lidt over 6 pct., eller skal der slet ikke gives noget i år og næste år, så man får den tunge ende til sidst? Man må dog formulere tingene sådan, at de virker forståelige også for almindelige mennesker uden for tinget. Er det en rytmisk stigning, eller er det en stigning, som blot skal være gennemført i den sidste ende? Her tror jeg at forespørgerne skylder en klar fremstilling af tingene.

Egentlig erstatning for indtægtstab som følge af sygdom, arbejdsløshed og ulykkestilfælde — ja, det forekommer mig at være et gammelkendt punkt, det forekommer mig endogså, at det parti, jeg dengang tilhørte, har været med til at rejse dette krav og i alle tilfælde bragte os et lille skridt fremad på vejen. Men vil man komme med et forslag, skal jeg ikke lægge skjul på, at det kan få min støtte og oven i købet min hurtige